

lade sig paa — til Bebrejdelser, saa anseer jeg det endog ikke værdigt for Thinget at indlade sig paa, at en saadan Adresse bringes videre.

Men der er desuden i det, Adressen indeholder og fremstiller, Modsigelser og Urigtigheder, som det forekommer mig ogsaa maa afholde fra at gaae videre ind paa den. Udgangspunktet for den er, som sagt, Kundgjørelsen af 28de Januar dette Aar, der betegnes som en Opgivelse af den hidtil fulgte Politik. Det har imidlertid allerede tidligere været tilkjendegivet af de Mænd, som have staaet med ved Statens Røer, at den Politik, hvortil der her sigtes, den Politik, hvorefter der skulde stables et Danmark til Eideren, allerede tidligere har været opgivet, og det er udtalt af den høitærede forrige Kultusminister her i Salen, at det hos ham selv var blevet en Erkjendelse, at denne tidligere Politik maatte opgives, at vi maatte bevæge os ind paa et Heelstatssystem; og denne Udtalelse blev ledsaget af Forsikring om, at Regjeringen ikke af ydre tvingende Omstændigheder havde ladet sig lede ind paa denne Politik, men i Erkjendelse af dens Nødvendighed og Rigtighed. Deri ligger altsaa et Udtryk for, at den Politik, hvis Opgivelse man angriber, ogsaa har været som saadan opgivet af de Mænd, som senest ere udtraadte af Ministeriet. Ligesaa urigtig som den givne Forudsætning er derfor ogsaa den, der er indeholdt i en tilsvarende Udtalelse i Adressen, i de Dittringer, at de senest udtraadte Ministre „have maattet“ vige deres Plads. Det er under tidligere Forhandlinger blevet tilkjendegivet af Førsteministeren, at disse Mænd ikke „have maattet“ udtræde, at man tværtimod har søgt at bevæge dem til at blive; men at de ikke have villet blive. Dette er heller ikke under andre eller senere Forhandlinger blevet modsagt af disse høitagtede Mænd, og det maa derfor antages at forholde sig fuldkommen rigtigt. Man kan sølgelig ikke antage, at de Mænd, som ved det sidste og ved det partielle Skifte fort iforveien ere udtraadte af Ministeriet, have været i Uoverensstemmelse med den Politik, som nu er lagt til Grund for den nye Statsordning. Men dette skulde jo være en af de væsentligste For-

udsætninger, hvorpaa nærværende Henvendelse til Thronen er støttet; og var der andre Grunde til at antage, at det ikke forholder sig saa, men at disse Mænd havde været i Strid med den Politik, hvorpaa man i den sidste Tid er staaet ind, og som har faaet sin fuldstændige Bebudelse ved Kundgjørelsen af 28de Januar d. A., saa havde en Udtalelse af dem selv maattet gjøre sig gjældende. Uden at noget Saadant har fundet Sted, endog saa i den aller svageste Antydning, uden dette at lægge Udtrædelsen til Grund for en Adresse til Hans Majestæt Kongen, hvori man, om ikke i Linierne, saa dog mellem Linierne anmoder om at kalde disse Mænd til Røret, som delende de Grundsatninger, man udtaler i Adressen, uden samtidig dermed at betegne Grundene, hvorfor man nærer Misbillid til de Mænd, som nu staae ved Røret — det anseer jeg for ligesaa ufornuftigt, ligesaa stridende mod en saadan Adresses Diemed, som jeg antager det for lidet svarende til den Pligt, som Rigsdagen har at tagtage, i Særdeleshed, naar den selv i sin Adresse siger, at den „har søgt at vogte sig for ethvert Skridt, som kunde have Skin af Indgreb i den Uøvede-Magts Virksomhed“, og altsaa ogsaa i Brugen af det tgl. Prærogativ. Det er netop blevet fremhævet ved forskjellige Leiligheder og navnlig fremhævet fra den Side, hvorfra denne Adresse er udgaaet, at Friheden overhovedet, og at Grundloven bedst bevaredes ved et maadeholdent Brug af Friheden og Grundloven selv; men jeg seer ikke i det Skridt, man her stræber hen til, noget maadeholdent Brug af Grundloven, men kun et Misbrug af den Stilling, vi efter Grundloven her indtage. Jeg kan derfor ikke andet end ansee det for Pligt at stemme imod dens videre Fremme, og jeg anseer det saameget mere som Pligt, naar det oftere er blevet paaberaabt, at det er i Folkets Navn Saadant foretages. Det bør vistnok aldrig mere end ved saa høist vigtige Anliggender lægges paa Sinde, at det er i Folkets Navn vi handle, men saameget mere forsigtige troer jeg ogsaa vi bør være med enhver saadan Handling. Der maatte da fra Folkets Side have fundet saamange, saa utvetydige Tilkjendegivelser Sted, at man i Virkeligheden kunde sige, at